

ВХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

Телеф. Редакції: 29-41.
" Друкарні: 29-26.
—
В СПРАВІ ОГЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЙ.
—
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 коп.

Об'єктивний спостерігач нашої виборчої акції без сумніву був би прихильний до переконання, що вся та боротьба не могла бути випадком і наслідком наших внутрішніх відносин, тільки є спричинена зовнішніми чинниками, що акторами тієї трагікомедії є не чесні громадяни, тільки перекупи і злоді. Зовсім природно, що виборча маса, думаючи іншими категоріями, кермується аторовим розумом не могла схилити всіх викрутків, напрямків і такий роздібно-партійної політики. Власні обшукання, видання деяких надзвичайних, боротьба при допомозі включень і калюшнів, все це мало нарав протидіяння від спотвореного наслідок. Вона була адезориєнтована, розпорошена, безрадні, не алагові на яку ногу ступити. Зовсім природно, що коли українські націоналістичні партії в їх алач в світлі тих взаємних видуманих або відоманих пристроєних обшукань є тільки думати тільки, коли вони тільки думати про те, як і на яку нішу зааридати українського муніципалітету і яку інтереси, як хитро-мудро обшукати особливих національно-політичних алачів, то

ясно, що в аналіз частині виборців мусіло анігувати питання: Пощо і на що хтось має мене продавати і на мені робити інтерес, коли я сам можу не зробити безпосередньо. І скупі для проурядової „одинки“ був готовий. Парті, що воювали у виборчому періоді, самі нічого не анікали, а напакі поширили деморалізацію, аніжили основну ідею підбудови авторитету, одиничного та жорного та посідали густо зерно паліміно недовіри, дорожнечі й невірні у власні сили.

Навпаки, при існуванні одноплотного українського виборчого фронту навіть без участі інтернаціонально-соціалістичних партій, національна дисципліна була б загальною обов'язковою, горожанська свідомість була б просяла й поширилася, а замість ниязкої агітації й деморалізації на перший план була б мусіла виступити боротьба за ідеї і програми. Коли при розвалі й розпорошеності дві найстаріші й найсильніші українські партії: УНДО й радикали здобули 70 пр. всіх українських голосів, то при єдності був би певно досягнули 90 пр. всіх українських голосів, а одночасно на яких 30 пр. були б зменшили успіхи „одинки“.

А так у висліді маємо те, що було неминуче: пераду, спричинену відсутністю українського виборчого фронту, що покривається з відсутністю уніфіковано-радикального блоку.

Пражська хроніка.

Зелений інтернаціонал. — Хохли чи українці? — Міністр для українських справ при скандриках. — Цінна знахідка.

(Вид власного кореспондента.)

Прага, 28. березня 1928.

У зв'язку з надугою чехословацького міністра-президента Антонія Шваглі на фронті чехословацької внутрішньої політики останніми днями стало досить веселиво. Натхненно, мовляв Грінченко. Та наразі не знають, що з тої іміри вийде — великий чи малий дощ, — тому що не вора підводили останній бізнес Шваглі з діяльності на полі внутрішньої політики. Зате можна й треба залучити велику перемогу на полі зовнішньої політики, яка є особистою заслугою чеського хліборобського провідника.

До власної закордонної політики, до дипломатії, Шваглі ніколи не втручався й не втручається: не домена Масарика й Бенеша. Проте конструктивний розум Шваглі не міг заспокоїтися на тому хот і великому, але чисто зловільному наслідку, який досягнуто з справі об'єднання чеських хліборобів. Наказів справді величезний: створено величезну партію, яка числить близько мільйона членів і репрезентує собою найбільшу політичну й економічну господарську силу в Чехословаччині. Але свій досвід у справі об'єднання хліборобських мас Шваглі поширив і на інші країни. Він заложив у Празі міжнародне хліборобське бюро, яке поставило собі завданням створити міжнародний союз хліборобських партій на зразок міжнародних союзів соціалістичних і комуністичних партій.

Над створенням „зеленого інтернаціоналу“ вже відзняла працюють хліборобські провідники різних країн. Особливо від них отримав був просявний баварський хліборобський провідник Гайм. Та досі ніхто не міг похвалитися здійсненою побудовою показники масовими антагоністами. Шваглі Шваглі може тепер випасти рідним і великим успіхом. На його захист і на навішані ним перемоги відступились хліборобські партії в державі, а саме Болгарія, Естонія, Фінляндія, Голландія, Румунія, Швейцарія, Югославія й, само собою, Чехословаччина (через її відомі хліборобські партії). Провідні хліборобські партії цих держав теоретично мають основне завдання, який належить їм і далі будувати й привертати до себе також хліборобські партії інших держав.

Справа організації хліборобських мас є велика дуже задача, а організація хліборобів у міжнародній організації є рід

показником складу. Та Шваглі успіху досягнув, що й ця тяжка справа можна довести до доброго почину — про кінець ще рано говорити, — коли належить до неї виступити.

У своїй першій кореспонденції до „Діла“ я похвалив був професора „Народні Листи“ за їх зичливу еволюцію в українській справі. На жаль, довголітній практик в українстві одним розчаруванням пера не може бути осягнута. Традиція має свої права, й іншим іншим, як давнишній старій і акорній традиції треба вважати несмакати замиш з української справи, надруковані в числі 77 „Нар. Листів“ з дня 17. II. М.

На першій сторінці й взагалі в оці черенках надруковано під нагородою „Письменицький протест“ заяву відомого московського чорносотенця Івана Наживіна такою змістом: Наживін протестує проти того, що теський журналіст Вітцен Червінка, перекладаючи його роман „Роспутіє“, в одному місці, до якого текст стояло слово „хохли“, додав від себе під рисом примітку: „Хохли“ — це простонародне означення для малоросів або українців. Наживін ця примітка страшенно розлютився. „Українців у Росії не було“, — писав він. „Хохли це дійсно малороси, але в жаднім випадку українці“. Далі йдуть зайняті теревені про „три галузі єдиного руського народу“, „літнєчку інтригу“, чеські інтереси тощо.

Чому цей протест посягав саме з „Нар. Листів“ і ще з таким розголосом. А тому, що В. Червінка є редактором культурного відділу „Нар. Листів“ і від довгих літ дав напрям політиці Крамаржового денника в східнославянських культурних справах. Сховати протест він, очевидно, не міг і не хотів, а коли його друкувати, то вже треба було додати до нього й пояснення. А на це все треба досить багато місяці: отож коли вже робити, то робити — й справа попала на першу сторінку.

Щож відповість Червінка? Дуже трагічно він протеста не бере, називає його „політикою ілюзоричною“, а свою примітку — „звичайною брахмолією“, але всімаки він підіймає приношується до поглядів Наживіна й ще додає їм більшої ваги в читачевих очах, називаючи Наживіна „учеником Льва Толстого“. Червінка користується цю нагодою, щоб заповнити консервативних читачів „Нар. Листів“ у своїй цілковитій „благородності“ щодо українського питання, повторює небилиці про штучну українську мову, запроваджену радянською владою, посилається на славодавську книгу кн. Волконського „Історична правда в українській пропаганді“, — словом, дає Наживінові повну сатисфакцію.

Шкода, що так отакося. Та що робити! Чекали ми так довго, поки „Нар. Листи“ навернуться в українській справі — доведеться ще якийсь час затекати. Навернення прийде — як не тепер, то в четвер, але чим пізніше воно прийде, тим гірше буде — не для нас.

Побут варшавських скандриків у Празі дав мені нагоду особисто поспілкуватися з Ярославом Івашкевичем, одним із провідних заступників цієї цілової літературної групи. Заочно я поспілкувався з Івашкевичем через його книгу „Кесичи могоді“, яку я прочитав, а правдивою наслідком: так гарно й вірно в ній описано природу й побут Київщини. Вразивши від автора випало не менш корисно, ніж від його твору, Івашкевич народився й виріс на Київщині, вчився в київській 4. гімназії, добре говорить по українськи, знає сак-так українську літературу, підтримує особистий зв'язок із деякими молодими українськими поетами, принагідно помічує реценції на їх твори у „Вісниківській Літературі“. Словом, він не тільки видатний письменник і цікава людина, а ще „міністр для українських справ при Скандриках“. Це можна собі уявити.

Проф. Марія Шийковська сказала у своїй вступній слові про Івашкевича, що він народився поза межами етнографічної Польщі, в соціальній Київщині, де польський паук вилупився неабияку культурну службу. Яку „культурну службу“ виконував Івашкевич, не скажати можна побачити в названій його книги.

З більшим правом проф. Шийковська міг би говорити про ті живі сили, що їх молоді польські таланти поштовхували в благословенної української чорносотені, Івашкевич. Володимирів і ще багато інших, що становлять нині окрасу молодого польської літератури, народились і виростили на Україні, анімались пахощами її степів, набирались сил з її чорної, родючої землі. І тут Україна не впадала, а давала.

На закінчення подаю малу, але важливу новинку. Молодий етнограф Петро Богатирів знайшов у Празькій Національній Музеї понад 40 дощ надрукованих зліотів Франка, Павліка й Грінченка. Листи будуть надруковані в київській „Україні“. Рівночасно Богатирів знайшов приблизно 200 ділоантиків з поля галицько-української етнографії, які також цікаво будувати, та на це треба дуже великих коштів, тому ділоантики не так швидко побачать світ, як листи.

М. Г.

Крути та не перекуруй...

Сайний вистріл з приводу конкурсу на нагородник Франкові.

У ч. 39. „Нового Часу“ знаходимо статтю п. М. Голубця п. а. „Недоля нагородника Іванові Франкові“, яка може поданими в ній фактами і своїм тоном схвалювати не одного громадянина. Автор хотів викликати сенсацію і забалакав про „трагічну справу, яка хвилево компромітує обмежений гурт людей, але в майбутньому погрожує грізними, всенародними скандалом“.

Зміст цієї „сенсації“ і цього „скандалу“ на підставі згаданої статті такий: „Журі нагородило проект будівного члена, який мав нагоду не тільки оглянути всі надіслані проекти, але й провирити, котрий з них має найбільші дані до нагороди. Друге диво лягло в тому, що нагороджений проект є переробкою проекту, який на першому засіданні висувався на мого іншого. Переробкою, якої певні модифікації є нічим іншим для ока не тільки фахівця, але й ляка“.

Після такої ревелюції автор статті ажикає сильних слів у такому роді: „використовувати велике ім'я Франка для таких пародійних „конкурсів“ це вибачайте більше як неприличність“.

Тісний комітет будови пам'ятки Франкові зібрався негайно після такої ревелюції в неділю і на засіданні був теж присутній автор статті. Щож виявилось? П. М. Голубець, коли поставили перед ним усі проекти прислани на конкурс, шукав абстрактний за ще якийсь одним проектом, з якого бачити-то автор нагородженого моделю... запозичився, переробивши його на свій. Такого моделю ніхто не бачив і він зродився тільки в палкій уяві п. Голубця. Усе непорозуміння було в тім, що п. Голубець зробив із одного моделю, нагородженого, два, і один з них чомусь признав власністю іншого учасника конкурсу. Тимчасом: між усіма присланими проектами пам'ятки нема навіть такої схожості, яка дозволила би кому-небудь казати про запозичення з іншого. Поглянувши на них ще раз, уперше: добре і спокійно, п. Голубець мусів прилюдно признати, що він написав попросту прихиснем, під впливом неперевірених сліток.

Щодо закиду, що журі нагородило проект свого члена то він також зовсім безосновний. Член журі, щоб брати участь у конкурсній не робив нічого незалежного, нічого такого, що не воляться скрізь у світі в таких справах. Наскільки члени журі були незорієнтовані щодо авторства присланих проектів на конкурс доказом цього є факт, що сам п. Голубець по інформації одного із членів журі склався побачанням за одержану нагороду особи, яка, як виявилось, зовсім не була автором нагородженого проекту.

В усіх своїй статті п. Гол. не згадує ще одної важкої подробиці, чим збільшує непорозуміння: нагороджений проект відзначений 3-ю премією, і тим самим не є проектом, який має стати нагородником на могилу Франка. Журі не признало нікому першої та другої нагороди.

Автор „ревелюційної“ статті робить претензії до журі справи нагородника Франка, звинувачивши як Пилип із конопасів з неперевіреними свідками. Люди засіли на скандальні виступи таку скартку у ще гірше

Жадайте
французьких
ПАПЕРЦІВ
ДО КУРЕННЯ.

JOB

15-70

викириваній формі, що не має нічого цільного з правдою. Справа нагородника Франка справді занадто важка, щоб використувати її до таких революційних сенсацій і такої автореманції як згадана стаття.

Дякую, що п. Голубець сам член тісного комітету будови нагородника Франка знавав доцільність „древляти“ і такою порожньою статтею, ніж раяти звернутись до цього комітету за фактичними роз'ясненнями. Не менше комітету в усьому статті є патетична форма листа до редакції часопису, де... він є постійним співробітником.

Замість „грімкою, всенародного скандалу“ вийшла звичайна гутореска. „Новий Час“ не перший раз грішить легковажністю друкуючи все на віру авторів статей, і ще більше грішить претенсіями „допущення атмосфери“ при допомозі дешевих сенсацій, які не раз приносять національній справі більше шкоди, ніж користі. Добре є, коли „Новий Час“ приваблює і поширює коло своїх читачів конкурсним неперірошом сіджарнею, але кепсько є, коли він хоче годувати їх... сіджарою, дарма, що навіть добре примашеною.

МАЛІЯ ФЕЙЛЕТОН

Одинка.

Дорогою, що веде високом берегом Дністра торохтить ветером самітня фіра. То вітр з Серетина Іван Українець вертає з містечка Залісся до дому. Пошурив голову і навіть не гляне на світ божий на чудові закрути Дністра, що витяг глибоким яром, на бузовищасті простори по той бік ріки, на лісовий бесарабський хребет, що видніє спальною смуглою на обрії.

Потопува цілий з новоселів думав. „То-то нагородили нас сьогодні, що за чоловіками світ помилує. Кажуть тавор десятишкам розкопати по селу їх виротки або були в кожній хаті та прибавай їх плямкати на пераху, канькаврі тай шкору...“ Добре їм там говорити, але що мні люди в селі скажуть... Добре казала тітка Ассана: „дано тобі Іван того вітхування? нащо тобі клопоту в ладореву голову?“ Але моя Гайка устали: „Мусиш прийнятися Іване тай мусиш, як тебе люди кладуть“. (Загнітись із вітхування бути).

Вже смеркало, як Іван переїхав попері лісок і розбиту лісовичку та спустився дорогою на долину а село.

На другий день рано зійшли вже в перах, громадським уряді і школі звали виборчі плякати: „До горожан червоно-руської землі“ (основна передвиротна термінологія). Вони зазнавалися на всі заставки усієї можливі благодаті, що мов мавпа а неба спали на горожан Рівносповиті по варшавським сиревороті. А на всіх пишався гордо золотом на червона одинка.

А сільська дітвора поштовхувала за нитки білі картонки з малими одинками та пускала їх в вітром до горі.

Високо, високо піднімався курс одинки.

Над вечір сплинуло у селі рух білих перин. То парю баских тоней да легким уторським візку приїхав в село якийсь пал. Спинився на майдані перед церквою, глумив на величій цукати та крикнув до прохочих землян поштовхати йому сойчас вітя.

За хвилю зібралась біля него товпа цікавих.

Бували а місті пінали, що то заїсидишній інжир-попая.

Ось і надходить вітя: „Слава русь Христу“ і зникає перед інжиром ху-му.

„Паше начальнику“ — кричить інжир — „що тут у вас за порадилі?“ — „А який би? Як! ратувати у людей та ві і у нас“.

„А що робити на перах іота велика одинка? То як не знати, що заїсидишній одинка і поля і укріплення даєму на

А. ПЯСЕЦКІ С. А. КРАКІВ

ВЛАСНІ СКЛЕПИ: Краків, Головний Ринок, Лінія А-Б і Ц-Д.
Варшава, Краківське передмістя ч. 7.

анхонансь Таоліно, якийний рубач із Писенів із боксером Демпсеєм. — В Осло відбувається вчорашній прилюдний боксовий «меч» між відома актором держ. театру Давидом Кнуассером і поетом Сігурдом Гельм, автором відомого роману «Грішники в літній соні».

— Фашизм і салюни. Один із знаменитих фашистських письменників Карлі почав низку статей, що звали на голови римської аристократії, мов бомба. Він виступив гостро проти т. зв. «салюнів», осередків вищої тоаристів, куди досі фашисти не мають свободного вступу. Карлі пригадує, що вся революція прочищувала атмосферу і в салюнах і творила нову «сметанку», яка наповнювала їх. Жіночтво, що матиме сміливість прийняти в себе на чаші також фашиста, може бути певне, що мити доволі довго себе новою аристократією. Після таких бадьорих думок, Карлі мити почини атаку на жіночтво, яке гвалтує собі, що в суспільстві здобуло вже нову рівність із мужчинами. Це є пересуд демократичного ладу. Фашизм є рухом, в якому тон каде мужчина. При всіх заслугах жіночтва в діяльності на користь фашизму, жіночтво не повинно забувати, що і в салюнах, де збирається краще товариство, головний голос повинні мати мужчины себе-то фашисти. Цікаво, яку відповідь почують на це всі фашисти там від своїх жінок!

— Випадки з автоматами. Два американські вихованці д-р Бінгем і Саломоні твердять на підставі своїх дослідів, що між нещастями у випадках з автоматами і станом здоров'я людей є такий тісний зв'язок: шокери, що терплять на несправильний обіг крові є причиною алкогольного нещастя, між шокерами здоров'я.

— Світова вчорашня. Рада радян. комісарів признала московський «Правді» 380.000 карб. субвенції, а 500.000 карб. ленинградський «Правді». Державне вид-во зістало відомою 1.385.000 карб. — У Берліні від гітлерів повторюються щодня великі пожежі; поліція веде слідство щодо їх причини. — Бразилію запросили Ліга Націй узяти знову участь у її працях. — У Нью Йорку ведеться великий процес за зловживання при контролі хімії. — Англія бачить невідомого кандидатуру Туреччини на місце в Раді Ліги Націй і ставить проти неї Персію. — Буш. султана Абдула Меджіда, що живе постійно в Німці обіймає його власний секретар, забравши 70.000 фр. — В околиці Риму легко затрималися: це третини записали тільки епіграфи. — Румунський кн. Карло переїхав на постійний побут до Німці. — Афганістанський емір після подорожі по Європі заслує фабрику філії у Кабулі. — Берлінський банк Людвіг Леві власник великої фірми «Швайдер і Ліндграф» утік із мільйонною маркою. — Кілька тисяч студентів з університету в Кінгстон (Онтаріо) почали страйк в обороні трьох товаришів, яких виключили.

Театри.

Кооператива Український Театр* від д-р Н. Стадника (вул. Шашкевича): 31-го т. 7:30 веч. «Над Дніпром», опера Е. Форестіана.

Міський великий театр: 27-го т. 7:30 веч. «Спаласовані» А. Сед-чакського.

Міський Театр Новин: 27-го т. 8 веч. «Ліше Ти...»

КІНА.

«Анодо»: «Крайдерова Соната».
«Піаза»: «Притягаль доху».
«Лев»: «Притягаль».
«Фатаморган»: «Музичниця».

Любка Колесса.

Цьогорічні головні чужиниці преси про українську пісню.

З голосів музичних критиків про кожну пісню концертові виступи Любка Колесса можна вложити широкі доводи згоди нахвалу. Вона виступає на ту саму ноту — ноту найвищого привади і ноти для найвищого привади. Хоча музикальна публіка мала вже стільки разів нагоду не то перевернути правдивість тих голосів, але й пережати те, що не дається описати, — то все таки не від ріки буде найзнайомішим нам бодей з дрібним анімом деяких цьогорічних голосів преси, особливо у тих мотках, де Л. К. перший раз виступала. І так у часописі за таких мот, як Гітлер, Стенін, Боні і ін. читавмо ось

що в музичних справознавцях про нашу пісню.

«Солістка вчора Любка Колесса — це друга Кляра Шуман (найвищозначніша свого часу пісниця). Велика критика музичної тут замовити. Прислухуватися її грі — це справжнє блаженство...»

«Л. К. — це нова воля на пісничійм небозводі — ввізда першої величч, якої сийно вперше опроминило нашу салю, азалію наш душі. Це були хвилі найвищого мистецького піднесення...»

«Л. К. яка представляла публіці як нова ввізда на пісничійм овалі, це в першу чергу феномен технічних способностей. Давно не чули ми такої казочно самозрозумілої віртуозності у особі гри. Не диво, що пісничій, яка своєю грою фасцинувала слухачів, засинала проблемами захоплення найвищого степеня...»

В різних норвежських часописах читаємо анотації ось:

«Любка Колесса з України є пиліткою, якої талант кидасе оселюються сийно... талан, який, винурившись з людського моря Сходу, з успіхом пливе з краю до краю наче хвиля в заворотній круті. Гра її сийна наче морська солонка вода... тонкаво-легка наче піна на водній круті... то знова наче все мішаюча буря в полудневого Сходу — повна енергійного і свідомого потуги молодості. Справді, наче буря приступом здобула пиліткою публіку, приступом у правдивім того слова азаліні...»

«Хоч як молодію є ще Л. К., то її мистецтво належить до чогось справді рідного і визначного...»

«Димона і мистецтво можна міряти взагалі лише найвищою мірою. Величаво артистка! Небуззелей успіх... Захоплення публіки не знало меж...»

«Як солістка філармонічного концерту виступила пиліткою Л. К., виконуючи Концерт а-моль Шумана. Ми були свідками гри, яку навіть в інших, таких багатих на фортеп'яних віртуозів часах треба зачислити до рідких переживань. Добро й довго треба шугати, щоб пайти того роду мистецтву, який з духом романтики, що пікує цей шумнийський концерт, увійшов би в такий близький контакт...»

Отвертий лист.

До Високоповажаного Пана Проф. д-ра Кирила Студинського, президента Українського Фонду воєнних вдовин і сиріт у Львові.

Сотка воєнних вдовин і сиріт, передовсім по бувших членах Української Галицької Армії, зверталися і звертаються за підмогою до «Українського Красного Товариства Опіки над Інвалідами» у Львові і в численних конетних випадках із фонду інвалідський наше Товариство мусило підмоги виплатити, хоч істнує у Львові «Український Фонд воєнних вдовин і сиріт». Тому що від ряду літ цей Фонд не проявляє діяльності, а навіть не відбував Загальних Зборів, заступник голови нашого Товариства звертався літом 1927 р. до Вас, Пана Президента, і пропонував, щоб урухомити Фонд з тим, що запропонував навіть погоджували переписки і чинностей Фонду канцелярією УКТОНІ. На це відповіли Ви, що по вакаціях скачете засідання Віділу «Фонду», яке лише відповіло рішення.

Мамо письменного урешену від УКТОНІ з дня 16. XI. 1927 ч. 1457/27 і з дня 23. II. 1928 ч. 294/28 жадної відповіди по цього часу ми не одержали, як також Ви не зволили нас повідомити, чи і як Фонд погодив 20 прохань воєнних вдовин, які ми вислали на Ваші руки дня 24. XII. 1927 і 10. III. 1928.

„ФОСФОР“

ФАБРИКА ШТУЧНИХ НАВОЗІВ

Л В В

Батерія 32/D Телефон 50-69

поручає безконфесійно, у величч виборі роду чокладки сметникової, мовочно-десертової і до варення як такої чокладки, кармельки і цукри. — Не шумною рекламою, але якостею знаменитими виробами, зробленими з гаранційно чистих сировин, хочемо здобувати познання найширших кругів, одночасно числечи найприступніші ціни. Замовлення приймас Народна Торговля у Львові.

Вважаємо справу допомоги вдовам і сиротам по членах УГА справою великої ваги й тому авортасмося цєю дорогою до Вас із домаганням урухомити «Український Фонд воєнних вдовин і сиріт» і скликати бодей Загальні Збори.

Львів, дня 23. березня 1928

Головна Рада Українського Красного Товариства Опіки над Інвалідами у Львові.

Д. Палів, вр.

П. Палійчук, вр.

м. голова,

за секретаря.

† ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Денис Кучика, емеритований приватний службоник, помер дня 22. п. м. у Львові в 57. р. життя. Похороні відбулися 24. п. м. на Личаківський цвинтар при численній участі приятелів, товаришів і знайомих Похивного. — Пог. Денис Кучика був одним з перших урядовців «Дністра», де працював довгі роки. В тих часах, не зважаючи на свою слабосильність, займався дуже ревниво й українською соціальною організацією, який видав у самих її початках велику прислугу. Він уладжував перші пописи українських соколів у Львові, промовляв на них і взагалі стояв у перших рядах соціальної організації. Наслідком слабкого здоров'я мусів покинути ще перед війною важку бюрову працю і пішов на емеритуру. В часі війни був якийсь час урядовцем при повітовій експозитурі для відбудови в Рогатині, а по війні вступив як бухгалтер до канцелярії «Рідної Школи» у Львові, де спокійно солідно свої обов'язки, доки тільки ставало сил. Був все тихим, але дуже соціальним працівником і полишив по собі широкі жаль у всіх, що його знали. Він скромне, самотнє життя і помер тек самотником. — В. И. П.

ДРІБНІ ОГЛОШЕННЯ.

П'ЯНИНА Арнольда Фібігера з подвійною ресетничною механікою, досконалий і фортеп'яний Петрофа, Bösendorfers нові, моделі надійшли. Kaim і Сні, Львів, вул. Коперника 16. 1773 2-7

ФОРТЕП'ЯН довгий, віденський в найліпшій стані, повна клавіатура за 1300 зол. продаж. Ганяк, Писудського 21, І. пов. 1774 2-5

СУДЛЯ у Львові в силі віку оженився з культурною, гарною броневою або шатинною, високого росту до 35 літ. Відповіді віно вказане. Неанонімові оголошення слати: Адміністрація «Діло» для Суді. 1736 3-4

ХІДНИКИ, портіери, мебелі матеріали, найдешевше ВАНК, пл. Марійська ч. 5. І. пов. 8-2

ПІСНІ на мішаний хор вислає Музична Наглядня «ТОРБАН», Львів, Осесозінських ч. 6. Катазоги даром. 1668 5-10

ПІСТИНЬ: на продаж 11 моргів городу з одним хусянкою. Згодошення тільки мистовий під адресою: П. Журовська Львів вул. Богуславського 14. 1-5

ІНТЕЛІГЕНТНА 37 літ з матурою сем. надзвичайно солісна шукає посади до каси, або в складі на навіщо, есентуально як бона-учительна з фортеп'яном тут або на провінції. Згодошення «Солісна прапа» Діло. 1783 1-1

ГОДИННИКИ тільки найліпших фабрик прецізійні продаж за готівку і на рати від десятиліт літ з найліпшої сторони авісна фірма Іван Зельтенрайх, Львів, пл. Марійська ч. 5. 72-2

225

Ціни приступні — сплата ратями.

Найбільша в краю фабрика дзвонів БРАТІВ ФЕЛЬДЕНСЬКИХ в Калуші, вул. Сівецька ч. 14. в Перемишлі, вул. Красівського ч. 63. відливає на замовлення дзвони гармонійні і поодинокі, а постійно удержує на складі злив 200 штук готових дзвонів у вазі від 10 до 600 кг.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Спеціаліст лодит легінів, серця і жолука

д-р Фелікс Ган

Львів, Городецька 46.

1038 Пересвітлення Рентгеном. 18-24

Б А Б С К И Й БУНТ народна опера в 3 діях. Комплетта партитура з голосами і сольові партії за 12 золотих вислає «Торбан» Львів, Осесозінських ч. 1770 3-3

НДІНОВІШІ ДІТІЧІ ВІЗКИ виконув Е. КІК Львів. Жовнівська ч. 17. Відкоує всілякі правки і виправи. 8-3

Присилайте передплату!

8 зол. | ПЕРСТЕНЕЦЬ | 8 зол.

з 14-карат. золота з рубіном тільки у

Б. ГРИНБЕРГА Сикетуєська 4.

Позір Рільники!

ТОМАСИНА

легко розпускається, негайно ділає, стверджує це наука і практика на тисках назованих дослідів

з весняними засівами. Томасина є зараз найдешевшим і найуспішнішим фосфоровим навозом

Марка Зоря

6-7

Ціпки і поучення даром і оплатно.

Йосиф КАРРАХ

ЛВІВ, КОСЦЮШКА 18.

Догідні кредитові умови.

Протест.

Духовенство Буського Деканату рішило одностайно запротестувати проти помішування час від часу в «Новій Часі» наклепів на адресу о. Володимира Пономарівського завідавача в Красів. Залиди піднесені в ч. 21 з 28.II. 1927 ч. 29 з дня 18.III. 1927 «Нового Часу». На поручення Митр. Консисторії промірено на місці в Красіві і показалося, що ті заклиди були підложі несправді. Зі змісту усього допису наглядно є, що й автор падає саіною несправді до Духовенства взагалі а до особи місцевого відателя в Красіві спеціально, тому написане Духовенство дивується, що Редакція часопису з національним напрямком сміє помішувати того роду дописи. Таке поступовання як шкідливо для загалу осуджує і рішучо застерігає нас на будучість витягнути з цього відріє відні консеквенції. — За Духовенство Буського Деканату о. Іван Жигаль, декан. Козлів, дня 24.III. 1928. Почта: Милатин новий, віа: Красне-Буськ. 1780